

Презъ една зимна нощъ.

Коледа отдавна се бѣше изминала. Студена, зимна нощъ. Снѣжинки, като малки пухкави облачета, падаха тихо отъ небето. Вѣтърътъ люшкаше сухитѣ клони на оголѣлитѣ дървета, сякашъ искаше да ги приспи въ сладъкъ сънъ. Презъ тази нощъ се случи това. Предъ погледа се откриваше безкрайно побѣлѣло отъ снѣга поле. По бѣло-снѣжния пѣтъ, който водѣше за едно малко селце, сгущено въ политѣ на планината, вървѣше едно дете. Бедно, парцаливо, босо, посинѣло отъ студъ, то бавно-бавно се движеше, като хлипаше и бършеше сълзитѣ си съ малкитѣ си, вкоченѣли отъ студа, рѣце. Вѣтърътъ развѣваше коситѣ му и пронизваше тѣлото му, полупокрито съ нѣкакви парцали, нѣщо като малка детска рокличка. Отъ студъ малкитѣ му боси, изранени крачка бѣха посинѣли. Синитѣ му голѣми очи изразяваха мжката на сирачето, останало самò въ свѣта, безъ насѣщния хлѣбъ — мжката на нещастно дете, чийто единственъ покровителъ бѣ всемилостивиятъ Богъ. И то пакъ вървѣше. Често неговитѣ насълзени очи се взираха въ далечината, та дано видятъ нѣкаква свѣтлина. Но селото бѣше още много далече. Детето хълцаше:

— Мамичко, кжде си?... Яде ми се!... Студено ми е!...

То вдигна очи къмъ небето.

Нито една звезда не се виждаше. Нѣкаква усмивка озари измжченото му лице. Сирачето промълви:

— Мама е тамъ, горе, при дѣдо Господъ! Ахъ, да можехъ и азъ да отида тамъ, да легна въ нейнитѣ скути и да заспя!...

Детето заплака още по-силно. Вѣтърътъ се усили. Той почна вече като че ли да вие. Неговиятъ вой приличаше на воя на нѣкой гладенъ вълкъ, който търси храна изъ запустѣлото бѣло-снѣжно поле. Детето изплака силно. То се хвана съ дветѣ си посинѣли рѣчички, сякашъ виждаше предъ себе си звѣръ, готовъ да се нахвърли върху него.

— Мамичко, мамичко, ела!... То се заозърта. Дѣдо Боже, смили се, запази ме! — Не можеше повече да върви. Крачката му, сякашъ сдървени, не можеха вече да се движатъ. Следъ малко то падна на покритата съ снѣгъ земя...

Но изведнажъ, срѣдъ зимната нощъ се чува скърцане на кола и людски гласове. Весели люде се връщаха отъ пазаръ. Когато приближиха до това мѣсто, единъ отъ тѣхъ извика:

— Стойко бе, тукъ има нѣщо черно!

Като се наведоха, тѣ видѣха, че това е дете, примрѣло отъ студъ. Вдигнаха го и сложиха въ колата, като го увиха съ една вълнена черга. Колата